

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Balmir s.r.o.**, IČO: 241 30 109, se sídlem Žirovnická 2389/1a, Praha 10, zast. JUDr. Vítem Biolkem, MBA, LL.M., advokátem, se sídlem Bohuslava Martinů 1038/20, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2022, č. j. MZDR 23076/2021-3/OLZP, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2024, č. j. 5 Ad 8/2022-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Víta Biolka, MBA, LL.M., advokáta, se sídlem Bohuslava Martinů 1038/20, Hradec Králové.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Státní ústav pro kontrolu léčiv (dále též „Ústav“) rozhodnutím ze dne 15. 4. 2021, č. j. sukl111708/2021, sp. zn. SUKLS97839/2020, žalobkyni shledal vinnou ze spáchání přestupků dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, formou pokračování, když v rozporu s povinností uloženou v § 5 odst. 5 téhož zákona nedodržela pravidla

a postupy pro stanovení úředních cen stanovených žalovaným, neboť u 3 druhů léčivých přípravků (AVONEX, FLUTIFORM a TYSABRI) nedodržela maximální úředně stanovenou prodejní cenu podle § 5 zákona o cenách. V rozporu s podmínkami uvedenými v čl. V. odst. 2 a 4 Cenového předpisu Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 12. 2012, č. 1/2013/FAR, o regulaci léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely, totiž překročila v uvedených případech maximální obchodní přírážku. Ústav v souladu s § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách žalobkyni uložil úhrnnou pokutu ve výši 9.000.000 Kč a to za přestupek nejprísněji postižitelný uvedený ve výroku I) písm. a) svého rozhodnutí. Dále žalobkyni uložil povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ústavu.

[3] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, na základě níž městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil nadepsaným rozsudkem. Konstatoval, že v posuzované věci se jedná toliko o to, zda uložená sankce byla či nebyla pro žalobkyni likvidační, resp. zda žalovaný řádně posoudil námitky žalobkyně, kterými na likvidační charakter pokuty poukazovala. Ústav dospěl k závěru, že pokuta ve výši 9.000.000 Kč nebude pro žalobkyni likvidační, jelikož žalobkyně v roce 2019 disponovala nerozděleným ziskem z minulých let ve výši 29.959.000 Kč. Žalobkyně však v odvolání vysvětlila, že fakticky finančními prostředky nedisponuje, jelikož JUDr. Rydlová vyvedla od převodu obchodního podílu spolčenika žalobkyně (do obchodního rejstříku zapsán do 26. 3. 2018) do jeho navrácení (opětovně zapsán do obchodního rejstříku 12. 6. 2019) veškeré finanční prostředky žalobkyně. Ta eviduje pouze pohledávku ve výši 21.050.000 Kč z titulu náhrady škody za jednání JUDr. Rydlové a dále pohledávku ve výši 199.650 Kč za neoprávněnou fakturaci za právní služby uvedenou advokátkou. Žalobkyně rovněž k odvolání přiložila podané trestní oznámení, kde bylo dané trestněprávní jednání popsáno. Žalovaný tuto argumentaci neposoudil tak, jak byla uplatněna, tedy k prokázání likvidačního účinku výše uložené pokuty, ale jako důvod, pro zbavení se odpovědnosti za spáchané přestupky. Tímto nereagoval na námitku žalobkyně, která vysvětlovala, že i přes informace zjištěné z účetních dokladů (rozvahy a výkazy zisku a ztrát) finančními prostředky dostatečnými k uhrazení pokuty nedisponuje, a uložená pokuta je tak pro ni likvidační.

[4] Z judikatury správních soudů vyplývá, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový stav a právní stav v době vydání rozhodnutí. Pro posouzení majetkových poměrů je tak podstatné přihlédnout k aktuálním majetkovým poměrům, proto názor žalovaného, dle kterého žalobkyni popisované skutečnosti nastaly až po spáchání přestupku, je nesprávný. Žalovaný nesprávně reagoval na námitky žalobkyně, kterými poukazovala na likvidační efekt uložené pokuty. V důsledku toho nedostatečně posoudil majetkové poměry žalobkyně, jelikož se jejím tvrzením nezabýval a nevzal jej v úvahu. Nezabýval-li se žalovaný řádně majetkovými poměry žalobkyně, není úkolem správního soudu za něj tyto okolnosti zjišťovat a zejména je posoudit jako první. Městský soud tak nemohl posoudit, zda uložená pokuta byla pro žalobkyni skutečně likvidační či nikoliv. Tuto úvahu musí, po zohlednění všech podstatných kritérií a s ohledem na námitky žalobkyně, učinit jako první správní orgány a až takovou úvahu může soud

pokračování

podrobit přezkumu. Městský soud proto ani neprovedl žalobkyní navržené důkazy. K návrhu žalobkyně na snížení pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s. městský soud uvedl, že podmínkou pro moderaci pokuty soudem je zákonnost rozhodnutí o uložení pokuty. Tak tomu v posuzované věci není, a nejsou proto naplněny podmínky k aplikaci tohoto institutu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že pokud měla žalobkyně zájem na tom, aby pro ni nebyla uložena pokuta likvidační, bylo především na ní, aby svá tvrzení o likvidačních dopadech sankce opřela o konkrétní podklady a poskytla žalovanému údaje umožňující učinit v tomto směru relevantní závěry (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Žalobkyně pouze v rámci odvolání přednesla tvrzení, že nedisponuje finančními prostředky, nýbrž jen údajnou pohledávkou vůči advokátce Rydlové – ani to ovšem nijak relevantně nedoložila. Stěžovatel nemůže vycházet z pouhého tvrzení o tom, že byla žalobkyně „vytunelována“, a tudíž nemá prostředky na zaplacení pokuty. Právě proto, že se žalobkyně v souvislosti s otázkou likvidační povahy uložené pokuty v podstatě omezila jen na tvrzení, že eviduje spornou pohledávku, resp. že se stala obětí trestného činu (aniž by však tato tvrzení doplnila např. podklady relevantně dokládajícími majetkové operace ve společnosti či třeba prokazujícími, že skutečně došlo k trestnému činu), uvedl stěžovatel ve svém rozhodnutí, že k těmto okolnostem nemá jak přihlídnout.

[6] Městský soud nesprávně interpretoval okrajovou poznámku stěžovatele, že události týkající se advokátky Rydlové nemají souvislost se samotným protiprávním jednáním tak, že se stěžovatel těmito událostmi kategoricky odmítl zabývat z hlediska majetkových poměrů žalobkyně. Tak tomu ovšem nebylo – stěžovatel pouze bez dalšího nemohl zohlednit tvrzení žalobkyně o jejích domnělých, resp. sporných pohledávkách, jak je vysvětleno hned v další větě rozhodnutí stěžovatele.

[7] Stěžovatel řádně zhodnotil veškeré skutečnosti vypovídající o majetkových poměrech žalobkyně, které se mu podařilo (ať již vlastní činností, nebo v součinnosti s žalobkyní) k okamžiku vydání rozhodnutí náležitě zjistit a přezkoumatelným způsobem ověřit. Kdyby měl stěžovatel přistoupit na argumentaci žalobkyně, potažmo městského soudu, v podstatě by kterémukoli obviněnému z přestupku stačilo uvést, že přišel o finanční prostředky v důsledku trestného činu a rázem by jej nebylo možné finančně postihnout (byť by žádným relevantním způsobem své nepříznivé finanční poměry nedokládal a ani jiné ukazatele by o jeho majetkových potížích nevypovídaly). Takovou argumentaci nelze akceptovat, a stěžovatel tudíž postupoval správně, když na tvrzení žalobkyně o trestném činu a sporných pohledávkách odmítl přistoupit. Není logické vykládat argumentaci žalobkyně způsobem, jakým jej měl podle soudu vyložit stěžovatel, tj. jako liberační důvod, zprošťující žalobkyni odpovědnosti za přestupek.

[8] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti neztotožnila s názorem stěžovatele, že se s otázkou likvidačního charakteru pokuty dostatečně vypořádal. Závěr žalovaného, že

výše uložené pokuty není pro žalobkyni likvidační s ohledem na nerozdělený zisk, je nepatřičně zjednodušený a nepodložený. Nelze se ztotožnit s názorem žalovaného, že se institutem mimořádného snížení pokuty dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich zabýval. Žalobkyně se ztotožnila se závěrem městského soudu, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro nepřezkoumatelnost.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda se stěžovatel řádně vypořádal s odvolací námitkou, že je uložena pokuta pro žalobkyni likvidační.

[12] Nejvyšší správní soud v první řadě pro přehlednost konstatuje, že stěžovatel se touto otázkou zabýval na str. 24 až 28 svého rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně proti likvidační výši pokuty brojí tvrzeními a listinami týkajícími se změny jejího společníka, informací o vyvádění majetku, existenci pohledávek žalobkyně a trestním a kárným řízením vedeným se zástupkyní bývalého společníka. Stěžovatel k tomu poukázal na údaje z obchodního rejstříku týkající se žalobkyně a převodu obchodního podílu. K žalobkynin předloženým listinám (trestní oznámení na JUDr. Rydlovou vztahující se k tvrzení o evidenci pohledávky ve výši 21.050.000 Kč z titulu náhrady škody, rozhodnutí Ústavu ze dne 19. 12. 2018, sp. zn. Sukls419945/2018, o zrušení povolení k distribuci léčivých přípravků, vyrozumění České advokátní komory ze dne 22. 2. 2021 o pravomocném skončení kárného řízení s JUDr. Rydlovou, vyrozumění České advokátní komory ze dne 18. 1. 2021 a ze dne 30. 11. 2020 o podaných kárných žalobách na JUDr. Rydlovou, vyjádření žalobkyně ze dne 15. 3. 2021 ve věci žaloby o zaplacení částky 199.650 Kč s příslušenstvím sp. zn. 18 C 202/2019) uvedl, že se vztahují k období převodu obchodního podílu (rok 2018) případně době pozdější. Změny a události tvrzené žalobkyní nastaly v roce 2018 a později, a proto nemají bezprostřední vztah ke spáchanému jednání a nemají vliv na základ odpovědnosti za přestupky. Výsledek soudního řízení ohledně tvrzených pohledávek žalobkyně nelze předjímat.

[13] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel skutečnosti, jimiž žalobkyně vysvětlovala, že nedisponuje dostatečnými prostředky k uhrazení pokuty, a uložena pokuta je tudíž pro ni likvidační, vyhodnotil tak, že nemají bezprostřední vztah k přestupku žalobkyně, tj. nepředstavují liberační důvod. Tento závěr stěžovatele nelze interpretovat jinak, než že

pokračování

tyto skutečnosti hodnotil ve vztahu k přestupku samému, resp. k nim nepřihlédl a žádným způsobem je nehodnotil ve vztahu ke žalobkyní tvrzenému likvidačnímu účinku uložené pokuty. Nejvyšší správní soud proto stejně jako městský soud dospěl k závěru, že stěžovatel ve vztahu k žalobkyní tvrzené likvidační výši pokuty nijak nereagoval na výše uvedené skutečnosti, z nichž žalobkyně dovozovala likvidační efekt uložené pokuty, a nepřisvědčil proto námitce stěžovatele, že městský soud uvedené závěry stěžovatele nesprávně interpretoval.

[14] Argumentace stěžovatele, že žalobkyně nedoložila svá tvrzení ohledně likvidační výše pokuty, stěžovatel proto bez dalšího nemohl zohlednit tvrzení žalobkyně o jejích domnělých, resp. sporných pohledávkách a řádně zhodnotil veškeré skutečnosti vypovídající o majetkových poměrech žalobkyně, které se mu podařilo k okamžiku vydání rozhodnutí náležitě zjistit, nic nemění na tom, že se stěžovatel s uvedenými tvrzeními žalobkyně nevypořádal ve vztahu k možné likvidační výši uložené pokuty.

[15] Stěžovatel správně uvedl, že není možné přihlížet k pouhému tvrzení o nepříznivých finančních poměrech. Jak již totiž judikoval rozšířený senát v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, *správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem*. Stěžovatel však výše uvedená tvrzení žalobkyně doložená listinami uvedenými výše v bodě [12] ve vztahu k možné likvidační výši uložené pokuty žádným způsobem nehodnotil. Nelze mu proto přisvědčit, že na tvrzení žalobkyně o trestném činu a sporných pohledávkách odmítl přistoupit.

[16] Ke konstatování stěžovatele, že není logické vykládat argumentaci žalobkyně způsobem, jakým jej měl podle soudu vyložit stěžovatel, tj. jako liberační důvod, zprošťující žalobkyni odpovědnosti za přestupek, Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud správně vystihl, že stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí vztáhl výše zmíněné skutečnosti uvedené žalobkyní ke spáchání přestupku a odpovědnosti za něj, tudíž je stěžovatel v skutku hodnotil jako kdyby se jednalo o liberační důvody. V tom právě spočívá pochybení stěžovatele, neboť žalobkyně tyto skutečnosti neuplatňovala jako důvod, který by ji měl zprostit odpovědnosti za přestupky, nýbrž jako důvody, kterými zpochybňovala výši uložené pokuty jako likvidační. Právě v této souvislosti tedy měl stěžovatel uplatněné skutečnosti a listiny hodnotit, což ovšem opomenul.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[1] O nákladech pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšná žalobkyně má právo na náhradu odměny právního zástupce

za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 9. 9. 2024) podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2024, ve výši 3.100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč. Celkově tedy je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu